

Daniels bok - nummer tjuesju

En annen hemmelig drøm

Jeff Pippenger

2023-12-22

Nebukadnesars andre drøm markerer «endetiden», da to klasser av tilbedere kalles til å komme og undersøke den «økning i kunnskap» som ble avforseglet i 1798. Daniel blir deretter også identifisert som Beltesasar, og blir således identifisert som Guds paktsfolk, for et navneskifte markerer profetisk et paktsforhold. Nebukadnesar erkjente at Daniel hadde Den hellige ånds nærvær, og på grunnlag av sin tidligere erfaring med Daniel mente han at «ingen hemmelighet» ville volde Daniel vanskelighet, men hemmeligheten i denne drømmen voldte Daniel vanskelighet.

O Beltsasar, du som er mester over spåmennene, fordi jeg vet at de hellige guders ånd er i deg, og ingen hemmelighet volder deg vanskelighet, så fortell meg synene i min drøm som jeg har sett, og tydningen av den. Dette var synene i mitt hode mens jeg lå på min seng: Jeg så, og se, et tre midt på jorden, og dets høyde var stor. Treet vokste og ble sterkt, og dets høyde nådde til himmelen, og det kunne ses til jordens ende. Dets løv var fagert, og dets frukt var rikelig, og i det var føde for alle. Markens dyr fant skygge under det, og himmelens fugler bodde i dets grener, og alt kjød fikk næring av det. Jeg så i synene i mitt hode mens jeg lå på min seng, og se, en vekter, en hellig, steg ned fra himmelen. Han ropte med høy røst og sa således: Hogg ned treet og hugg av dets grener, rist av dets løv og spre dets frukt! La dyrene flykte bort fra under det og fuglene fra dets grener! Men la roten og stubben stå igjen i jorden, endog med et bånd av jern og kobber, i markens friske gress. Og la det bli vætet av himmelens dugg, og la dets lodd være sammen med dyrene i jordens gress. La hans hjerte forvandles, så det ikke lenger er et menneskehjerte, og la et dyrehjerte bli gitt ham. Og la syv tider fare fram over ham. Denne saken er ved vekternes beslutning, og påbudet ved de helliges ord, for at de levende skal vite at Den Høyeste råder over menneskenes rike og gir det til hvem han vil, og setter den ringeste av mennesker over det. Denne drømmen har jeg, kong Nebukadnesar, sett. Så skal nå du, O Beltsasar, forkynne tydningen av den, ettersom alle de vise menn i mitt rike ikke er i stand til å kunngjøre meg tydningen; men du er i stand til det, for de hellige guders ånd er i deg. Da ble Daniel, hvis navn var Beltsasar, slått med forferdelse en stund, og hans tanker skremte ham. Kongen tok til orde og sa: Beltsasar, la ikke drømmen eller tydningen av den skremme deg. Beltsasar svarte og sa: Min herre, måtte drømmen gjelde dem som hater deg, og tydningen av den dine fiender. Daniel 4:9–19.

Daniel er «uroet» over drømmen og tydningen, for han kan forstå hvordan Nebukadnesar kunne bli fornærmet over tydningen; men når Nebukadnesar først oppmuntrer ham til å tale, gir Daniel Nebukadnesar en advarsel om den kommende dom. Advarselen om den kommende dom er et symbol på advarselen fra den første engelen som kom ved endetiden, i 1798.

Da ble Daniel, som het Beltsasar, forferdet en stund, og hans tanker uroet ham. Kongen tok til orde og sa: Beltsasar, la ikke drømmen eller tydningen av den skremme deg. Beltsasar svarte og sa: Herre, måtte drømmen gjelde dem som hater deg, og tydningen av den dine fiender.

Daniel 4:19.

Daniel var «forferdet i én time». «Timen» er én av fem ganger ordet «time» forekommer i Daniels bok, og det finnes ingen andre steder i Det gamle testamente. Her representerer den det tidsrommet da Daniel, som representerer de «vise» som forstår kunnskapsøkningen, forbereder seg på å gi den første engels advarsel, som kunngjør åpningen av den undersøkende dom på 22. oktober 1844. Daniels tydning av drømmen omfatter ikke bare kunngjøringen av en kommende dom, men også en oppfordring til Nebukadnesar om å avstå fra synd, noe som representerer den første engels evige evangelium. «Timen» ville profetisk være plassert ved endetiden, i 1798, da den første engelen trådte inn i historien. Den første engelen trådte inn i historien i 1798, ved avslutningen av de «sju tider» med Guds hevn som ble ført over det nordlige riket, med begynnelse i 723 f.Kr.

For dette er hevners dager, da alt det som er skrevet, skal bli oppfylt. Men ve over dem som er med barn, og dem som gir die, i de dager! For det skal være stor nød i landet og vrede over dette folk. Og de skal falle for sverdets egg og bli ført bort som fanger til alle folkeslag; og Jerusalem skal trækkes ned av hedningene inntil hedningenes tider er fullendt. Lukas 21:22–24.

Nebukadnesar skulle leve med et dyrs hjerte i den perioden Guds hevn ble brakt over Israels nordrike, for Nebukadnesar var kongen i nord. Lukas identifiserer den samme perioden som «tider» («hedningenes tider»), i flertall, når han angir endepunktet for Jerusalems nedtramping.

Og de skal falle for sverdets egg og bli ført bort som fanger til alle folkeslag; og Jerusalem skal bli nedtrådt av hedningene inntil hedningenes tider er fullendt. Lukas 21:24.

I Åpenbaringsens bok ble den tiden da hedningene trampet ned helligdommen og hæren, ganske enkelt angitt som tolv hundre og seksti år, for den la ganske enkelt vekt på perioden med pavelig forfølgelse.

Men forgården som er utenfor templet, skal du la være og ikke måle; for den er gitt til hedningene; og den hellige stad skal de trå under fot i førtito måneder. Og jeg vil gi makt til mine to vitner, og de skal profetere i ett tusen to hundre og seksti dager, kledd i sekk. Åpenbaringen 11:2, 3.

Advarselsbudskapet som Daniel gav til Nebukadnesar, representerer advarselen om den kommende dom. Ankomsten av dette advarselsbudskapet er symbolsk plassert i 1798, da den første engelen kom for å advare om den forestående undersøkende dom. Den forutsagte dommen over Nebukadnesar inntraff ved den andre bruken av ordet «time» i kapittel fire.

Alt dette kom over kong Nebukadnesar. Tolv måneder senere vandret han omkring i det kongelige palasset i Babylon. Kongen tok til orde og sa: Er ikke dette det store Babylon, som jeg har bygd til kongelig residens ved min veldige makt og til ære for min herlighet? Mens ordet ennå var i kongens munn, lød det en røst fra himmelen: Kong Nebukadnesar, til deg blir det talt: Riket er tatt fra deg. Og du skal drives bort fra menneskene, og din bolig skal være blant markens dyr. De skal la deg ete gress som oksene, og sju tider skal fare fram over deg, inntil du erkjenner at Den Høyeste råder over menneskenes rike og gir det til hvem han vil. I samme stund ble dette fullbyrdet over Nebukadnesar. Han ble drevet bort fra menneskene og åt

gress som oksene, og kroppen hans ble vætet av himmelens dugg, inntil håret hans var vokst som ørnefjær, og neglene hans som fugleklør. Daniel 4:28–33.

Dommen som var blitt forutsagt, kom i den samme «time» da Nebukadnesar opphøyet sitt hjerte i hovmod. Den undersøkende dommen som var blitt forutsagt, kom da «timen» for Guds undersøkende dom tok til.

«Timen» for Guds dom den 22. oktober 1844 hadde frembrakt to klasser av tilbedere, fremstilt som de «vise» og de «ugudelige» i Daniels bok kapittel tolv, og som også ble fremstilt som «kloke» eller «dåraktige» i lignelsen om de ti jomfruer, og som også ble fremstilt som dem som ble rettfærdiggjort ved tro i Habakkuk kapittel to, i kontrast til dem som åpenbarte den samme karakter som Nebukadnesar hadde i den «time» da hans dom kom.

Se, oppblåst er den sjel som ikke er oppriktig i ham; men den rettfærdige skal leve ved sin tro. Habakkuk 2:4.

De to klassene i hver av de tre linjene ble åpenbart da «timen» for hans dom kom den 22. oktober 1844, hvilket er det Nebukadnesars «time» for dom representerer. 1798 var avslutningen på den «første» harmen av «sju tider», da pævedømmet opphørte å ha fremgang, for det ble tilføyd et dødelig sår.

Og kongen skal gjøre etter sitt eget forgodtbefinnende; og han skal opphøye seg selv og gjøre seg selv større enn enhver gud, og tale forunderlige ting mot guden Gud, og han skal ha framgang inntil vreden er fullbyrdet; for det som er fastsatt, skal bli gjort. Daniel 11:36.

1844 var enden på den «siste» harmen:

Og han sa: Se, jeg vil la deg få vite hva som skal skje ved vredens siste ende; for ved den fastsatte tid skal enden komme. Daniel 8:19.

Den første bruken av ordet «time» i Daniel kapittel fire representerer 1798; som var slutten på den «første» av Guds harme i «sju tider» mot Israels nordrike; ankomsten av den første engels budskap ved endens tid; og slutten på Nebukadnesars «sju tider» ved «dagenes ende».

Den annen bruk av ordet «time» i Daniel kapittel fire representerer 1844, som var slutten på den «siste» harme i «sju tider» mot det sørlige riket Juda. Det var også innledningen til den undersøkende dommen og Nebukadnesars personlige dom.

Kapittel én identifiserer historien om den tretrinns prøveprosessen og markerer styrkelsen av den første engels budskap den 11. august 1840. Kapittel fire fremstiller ankomsten av den første engels budskap ved endetiden i 1798 og skal legges over kapittel én. Kapittel fire fremhever den første engels budskap og dets advarsel om den forestående dom, og markerer 22. oktober 1844 og ankomsten av den tredje engels budskap.

Sammen representerer de begynnelsen ikke bare på adventismen, men også på Amerikas forente stater. Kapittel én til tre behandler også historien ved avslutningen av adventismen og slutten på Amerikas forente stater. Kapittel fem, og Belsasars vitnesbyrd, samsvarer også med disse tre første

kapitlene.

Kapittel én, i samsvar med kapittel fire, representerer den første engels bevegelse og historien da Daniels bok ble avforseglet ved endetiden i 1798. Budskapet som da ble avforseglet, er symbolisert ved synet om Ulai-elven, som representerer den økte kunnskapen som er inneholdt i Daniels bok kapittel sju, åtte og ni.

I kong Belsasars tredje regjeringsår viste et syn seg for meg, ja for meg, Daniel, etter det som hadde vist seg for meg første gang. Og jeg så i et syn; og det skjedde, da jeg så, at jeg var i Susa, i borgen, som ligger i provinsen Elam; og jeg så i et syn, og jeg var ved elven Ulai.
Daniel 8:1, 2.

Kapittel én til tre, i samsvar med kapittel fem, representerer den tredje engels bevegelse og historien da Daniels bok ble åpnet i 1989. Budskapet som da ble åpnet, symboliseres ved synet av elven Hiddekel, som representerer den økningen i kunnskap som er inneholdt i kapittel ti, elleve og tolv.

Og på den fireogtyvende dag i den første måneden, mens jeg var ved bredden av den store elven, som er Hiddekel. Daniel 10:4.

Vi vil fortsette vår behandling av linjen fra Nebukadnesar og Belsasar i den neste artikkelen.

«Det er behov for et langt grundigere studium av Guds Ord. Særlig bør Daniel og Åpenbaringen vies oppmerksomhet som aldri før i vårt verks historie. Vi har kanskje mindre å si på noen områder når det gjelder den romerske makt og pavedømmet, men vi bør henlede oppmerksomheten på det profetene og apostlene har skrevet under inspirasjon av Guds Ånd. Den Hellige Ånd har slik ledet forholdene, både ved profetiens meddelelse og i de begivenheter som skildres, at det skal lære oss at det menneskelige redskap må holdes ute av syne, skjult i Kristus, og at himmelens Herre Gud og Hans lov skal opphøyes.»

«Les Daniels bok. Fremkall, punkt for punkt, historien om de riker som der er fremstilt. Se statsmenn, rådslagninger, mektige hærer, og se hvordan Gud virket for å ydmyke menneskers stolthet og legge menneskelig herlighet i støvet. Gud alene fremstilles som stor. I profetens syn sees Han styrte ned én mektig hersker og oppreise en annen. Han åpenbares som universets monark, i ferd med å opprette sitt evige rike—Den gamle av dager, den levende Gud, kilden til all visdom, herskeren over nåtiden, åpenbareren av fremtiden. Les og forstå hvor fattig, hvor skrøpelig, hvor kortlivet, hvor villfarende, hvor skyldig mennesket er når det opphører sin sjel til tomhet.»

«Den Hellige Ånd peker oss gjennom Jesaja hen til Gud, den levende Gud, som oppmerksomhetens fremste gjenstand—til Gud slik han er åpenbart i Kristus. ‘For et barn er oss født, en sønn er oss gitt; og herredømmet skal være på hans skulder; og hans navn skal kalles Underfull, Rådgiver, Veldig Gud, Evig Far, Fredsfyrste’ [Jesaja 9:6].»

«Det lys som Daniel mottok direkte fra Gud, ble gitt særlig for disse siste dager. De synene han så ved breddene av Ulai og Hiddekel, de store elvene i Sinear, er nå i ferd med å bli oppfylt, og alle de hendelser som er forutsagt, vil snart ha funnet sted.»

«Tenk på forholdene i den jødiske nasjon da Daniels profetier ble gitt. Israelittene var i fangenskap, deres tempel var blitt ødelagt, deres tempeltjeneste innstilt. Deres religion hadde vært sentrert om seremoniene i offersystemet. De hadde gjort de ytre former til det altavgjørende, samtidig som de hadde mistet den sanne gudsdyrkelsens ånd. Deres gudstjenester var blitt fordervet av hedenskapets tradisjoner og skikker, og når de utførte offerritene, så de ikke forbi skyggen til virkeligheten. De erkjente ikke Kristus, det sanne offer for menneskenes synder. Herren virket for å føre folket i fangenskap og for å stanse tjenestene i templet, for at de ytre seremoniene ikke skulle bli summen av deres religion. Deres prinsipper og skikker måtte renses for hedenskap. Den rituelle tjenesten opphørte for at hjertets tjeneste kunne gjenopplives. Den ytre herlighet ble tatt bort for at det åndelige kunne bli åpenbart.»

Manuscript Releases, bind 16, 333, 334.